

DOMINICUSPAROCHIE UTRECHT: VIERING VAN WOORD-GEBED-COMMUNIE
Tweede zondag van Pasen - jaar A - 1 mei 2011
Handelingen 2,22-27; Johannes 20,19-31

GELOOF IK HET WEL?

BEGROETING EN INLEIDING

Beloken Pasen vandaag!

Letterlijk is dat: de paasweek - de acht dagen van Pasen – worden afgesloten. "Geloken."

Welkom op deze vertrouwde plek van samenkomen

De vrienden van Jezus zitten achter gesloten luiken - angstig en geschokt om wat er is gebeurd met die man van Nazareth.

Maar het verrijzenislicht en de verrijzeniskracht groeit!

Pasen is een feest dat duurt en groeit - vijftig dagen lang tot met Pinksteren iedereen het horen en weten mag! Wij worden uitgenodigd om de dichte luiken open te gooien en ruimte te geven aan de paasboodschap: dat de gekruisigde de verrezene is geworden.

VERKONDIGING

Vorige week in de Paasnacht en op Paasmorgen hebben we het verhaal van de levende gevierd in zijn tekens: licht en water.

In de verschijningsverhalen van de komende zondagen stroomt die verrijzenis - stroomt dat groeiende licht - steeds krachtiger dóór in de eerste christengemeenten.

Na de schokkende gebeurtenissen rond de arrestatie van Jezus, zijn dood en opstanding, zijn de ogen van zijn volgelingen aarzelend open gegaan.

Maar het licht groeit! En hun overtuiging groeit!

En als ze de oude Schriftverhalen naast zijn leven leggen, komt voorzichtig de titel "Messias" boven. De eerste lezing uit het boek "Handelingen" vertelt hoe die eerste christenen de pijn en het lijden laten genezen tot littekens. Ze komen bij elkaar in een of ander huis om het woord te horen en het brood te breken - om de aanwezigheid van Jezus van Nazareth te vieren in zijn tekens.

Zo is het begonnen: zo eenvoudig, zo simpel, zo krachtig tegelijk!

En ruim tweeduizend jaar later komen wij hier in Utrecht bij elkaar om het woord te horen en het brood te breken - zo eenvoudig, zo simpel en zo krachtig tegelijk – om de aanwezigheid te vieren van Jezus van Nazareth in zijn tekens.

Waar het Bijbelboek wordt open gelegd en de oude woorden klinken, waar brood en leven wordt gebroken en gedeeld – daar zullen we de levende God toelaten in ons midden.

Sommigen onder ons ervaren we af en toe met pijn en heimwee in het hart, dat de vorm en de omstandigheden van ons samen vieren kunnen veranderen. Maar als het een levend samenkomen is, zal het met ons meegroeien en méé ontwikkelen.

Het is trouwens een wonder op zich, dat dit verhaal van dood en verrijzenis al tweeduizend jaar wordt dóórverteld,

- in weer en wind, in kracht en tegenkracht.

Per slot van rekening was Jezus van Nazareth echt niet de eerste en enige Joodse opstandeling. Er kunnen honderden verhalen worden verteld van mensen met een boodschap, die in opstand zijn gekomen en helaas een roemloze dood zijn gestorven.

Waarom is het verhaal van deze Jood die eenzaam aan het kruis is gestorven, dan niet geëindigd in de algehele vergetelheid? Misschien omdat Jezus van Nazareth ons het beeld aanreikt van een geschonden en gehavende God?

Zo ontmoet Thomas hem vandaag: een mens met wonden in handen en voeten en een opengehaalde zijde, een doorzeefde mens, één van de velen die we helaas maar al te vaak op de televisiebeelden zien.

Die Jezus van Nazareth is overeind gebleven, ja zelfs sterker terug gekomen. Geen gesloten deur kan hem nog meer tegen houden. En dáárin verschilt hij van de andere opstandige Joden, waarover nooit meer iets werd gehoord.

Maar Thomas kan het beeld van dat gehavende lichaam aan het kruis maar niet vergeten. Het hele verrijzenisverhaal roept trouwens twijfel en ongeloof bij hem op. Hij heeft destijds Jezus van Nazareth leren kennen en het visioen van de Messias herkend uit de Schriften.

Maar de feiten kloppen niet: Jezus afgewezen. Jezus opgepakt, veroordeeld en vermoord! Dat is wel wat anders dan het Messiasvisioen!

Zoiets komt hard aan en is maar moeilijk te verwerken.

Thomas is een nuchter en reëel man. Hij wil de werkelijkheid van Jezus' lijden niet uit het oog verliezen, en terecht! Hij wil zich niet laten meeslepen door verhalen.

Hij twijfelt en wil feiten en bewijzen vóór hij zich toevertrouwt.

Hij zou hier in de kerk kunnen zitten - Thomas.

Maar - in een van zijn mooiste liedjes zingt de Domineeszoon Seth Gaaikema:

"Twijfelen is toch ook geloven???"

Jezus geeft Thomas alle ruimte. Hij wéét van aarzeling en ongeloof. Pas dan kan er van alles gebeuren met een mens.

De aanraking met Jezus betekent voor Thomas een werkelijke ontmoeting met de Levende, maar dan wèl met een Levende waar het lijden aan af te zien is.

"Mijn Heer, mijn God!" zegt Thomas tegen een mens onder mensen, tegen een man met vijf wonden, een geslagen mens.

Niet van buitenaf is Hij ons bestaan binnen gekomen, niet van ongenaakbare hoogte, maar van binnenuit, er helemaal doorheen. Zalig die niet zien en toch geloven!

Misschien is dat wel een belofte naar ons toe - dwars door alle eeuwen.

Kijk om je heen! Heb oog voor de plekken waar je de Levende kunt ontmoeten zonder dat Hij lijfelijk aanwezig is.

Ze waren er toen - zulke plekken - en ze zijn er nog!

Onze eigen parochiegemeenschap is soms zo'n plek en tegelijk moeten we het nog worden ook! Zolang er ergens mensen zijn die hun ogen niet sluiten voor het zwarte in de wereld, die zich daaraan toevertrouwen, daarmee leven en overwinnen, zolang zullen er plekken zijn die gestalte geven aan wat die Man van Nazareth bedoelde.

Voorbeden

Wij bidden tot de God bij wie we terecht kunnen met ons geloof, maar evengoed met onze twijfel en ongeloof:

- Voor mensen die vooral leegte ervaren in hun geloof en in hun leven -

die daar onmogelijk van los kunnen komen.
Dat ze mensen ontmoeten,
die het verhaal vertellen van leven
en van groeiend licht.

- Voor mensen die anderen dragen
door hun geloof en hun enthousiasme -
met durf en leeftocht,
met brood voor onderweg -
die spreken over Gods toekomst
en daarbij anderen meenemen.

- Voor mensen die in het geweld van deze wereld
voorgoed beschadigd en bezeerd worden -
die geen kracht meer hebben om te hopen
en zich toe te vertrouwen aan anderen.

- Voor ons - zoals we hier zitten -
wij die wel goed willen,
maar lang niet altijd weten
wat we met geloven aan moeten.
Maak ons vertrouwd met uw aanwezigheid -
dat wij u horen en zien in de mens,
met wie we dag-in dag-uit het leven delen.

Baptiste Tuin o.p.